

ומיללתם ובוכחה בקהל עצוב.
ששת אלפי גברים קדושים, בכל
צד של ארבעת צדדי הארץ, הם
שהיו אוכליים קרבן בכל יום,
ירדו עמה, ומיללים ובוכחים על
מזבח הארץ. יותרה הין, אלא
שהחמצעתו.

ונאפללו אותם שעומדים בחוץ,
ברוחם אחרית, שוראים מאותם
הഅיברים והפדרים, בראשית
החלילה צוחים, גועים ומיללים
על המזבח הזה. אווי לחרמור
שאביד אבוסו, המקומ שפטריה
מננו. מי ראה נחמת הגברים
הקדושים בגבירה, מפתחה
לחיילן והובילו לאגד

במחצית הלילה נכנסת לתוך אורה הנקודה של ציון, מקום בית קדשי הקודשין, רואה אותה שגנחרב, ונטמא מקום בית מושבה ומיטה, גועה ומיללת, עוזלה מפתחה למעללה, ומפעלה למלטה, מסתכלת במקומם הכהרוכים, צוחת בקהל מר, ומרימה קולות ואומרות: מתי

מְתָתִי, מֶקְומֵם בַּבָּיִת מֹשֶׁבֶת !
 עַל הַמֶּקוּם הַזֶּה פָּתוּב (שִׁיר ۱۳) עַל
 מִשְׁכָּבִי בְּלִילוֹת. מִשְׁכָּבִי, מְתָתִי
 הַגְּבוּרָה. גֹּועֵה בְּכִיה וְאוֹרָה:
 מְתָתִי, מֶקְומֵם מַקְדְּשִׁי, הַמֶּקוּם שֶׁל
 הַפְּרָגָלִיות הַטוּבָה, בֵּית הַפְּרָקָת
 וְהַכְּפָרָת, שֶׁהָיוּ סֻמְכִים עַלְיוֹן
 שְׁשִׁים אַלְפַּיִם רְכֻבּוֹת שֶׁל אֲבָנִי יִקְרָא,
 סְדָרִים סְדָרִים, שְׂוּרוֹת שְׂוּרוֹת,
 מִסְתְּכָלִים זֶה עַל זֶה. סְדָרִי רְמוֹנוֹת
 מְגַעְעִים עַלְיךָ לְאַרְבָּעָה צְדִידִים.
 הַעוֹלָם עַמְּדָה בְּשִׁבְילֶךָ.

רכובן היעולם, בעלי היה בא אליו, והוא שוכב בין זרועו, וכל מה שרציתי ממנה, וכל רצוני עושה בזמנ ההזה, כשהיה בא אליו ועוזב (שם) بي מדורו ומשתעשע בין שדי.

בְּ לֵב, וְאֹתֶם הַתִּינּוּקּוֹת הַעֲלָמִים

שְׁתָא אֶלְפִי גַּבְרִי קְדִישֵין, בְּכָל סְטַרָא דְאַרְבָּע
סְטַרִי עַלְמָא, אַינְנוֹ דְהַו אֲכַלִי קְרַבְנָא
בְּכָל יוֹמָא, נְחַתִי בְהַדָּה, וּמְיַילְלִין וּבְכִין עַל
מְדֻבָּח דְעַלְלוֹן. וַיְתִיר הַו, אֶלְאָ אַתְמַעְטוֹ.
וְאַבְיָלוֹן אַינְנוֹ דְקִיְימִין לְבָר, בְּרוֹחַ אַחֲרָא,
דְמַרְזּוֹן מְאַינְנוֹ אִימְרִין וַיְפָרֵן.
בְשִׁירָותָא דְלִילְיאָ צְוָחֵין גַּעַזְן וּמְיַילְלִין עַל
הַאי מְדֻבָּח. וּוְיַלְמְזָרָא דְאַבְיַד אַבּוֹסָה, אַתָּר
דְמַתְרוֹהָמָנִיה. מְאַן חַמִּי נְהִימָו דְגַבְרִין קְדִישֵין
בְמַטְרוֹנִיתָא, מַפְתָּא לְעַילָא, וּמַעַילָא לְתַתָּא.
בְפָלָנוּ לִילְיאָ, עַל לְגֹנוּ הַהִיא נְקוֹדָה דְצִיּוֹן,
אַתָּר דְבִית קָדְשָׁה קָדְשִׁים, חַמְתִ לִיה
דְאַתְחַרְיב, וְאַסְתָּאָב אַתָּר בֵּית מַוְתָּבָה וּעֲרָסָה,
גַּעַת וּמְיַילָּת, סְלַקָא מַפְתָּא לְעַילָא, וּמַעַילָא
לְתַתָּא, אַסְתָּפְלָל בְּאַתָּר דְכָרוֹבִים, צְוָחָא בְקֹול
מְרִירָיו, וְאַרְיִמְתָ קְלָא וְאַמְרָה, עֲרָסִי עֲרָסִי, אַתָּר
בֵּית מַוְתָּבָי.

על האי דוכתא כתיב, (שה"ש ג א) על משבבי
בלילות. משבבי, ערסא דמטרוגניא. געת
בכיה ואמרה, ערסי אמר מקדי, אמר
דמרגלאין טבן, בי פרוכתא ובפורתא, דהו
סמכין עלוהי שתיין אלפין רבון אבני יקר,
סדרין סדרין, שירין שורין, מסתכלן דא
לדא. סדרין דרמוניין מתצען עלך לארבע
סTRAIN. עלמא קיימה בגינה.

**רְבֹּזֶן עַלְמָא, בָּעֵלִי, הָרוּה אֲתֵי לְגַבֵּי, וְהָוָא שָׁכֵב
בֵּין דְּרוּעֵי, וְכָל מַה דְּבָעֵינָא מְגִנָּה, וְכָל
בְּעוֹזִיתִי עֲבִיד בְּעִינָנָא דָא. פֶּד הָרוּה אֲתֵי לְגַבֵּי,
וְשָׁבֵיךְ (שְׂיוֹ) בֵּי מַדּוֹרִיה, וּמְשַׁתְּعַשֵּׁע בֵּין שְׁדי.
עֲרָבִי עֲרָסִי, לִית אַתְּ דְּכִיר בֶּד הַוִּינָּא אַתָּא
לְגַבֵּךְ בְּחִדּוֹה וּבְשִׁפְירֹו דְּלָבָא, וְאַינְנוּ
רְבִּין עַולְמִין, הָרֵי גְּפֻקִי לְקַדְמוֹתִי,
מְטַהֵּר מְטַהֵּר, אַינְךְ זַכְרָת פְּשָׁהִיתִי בָּאה אַלְיךְ בְּשִׁמְחָה וּבְכִ**